



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Terezy Kučerové a soudců JUDr. Michala Hájka, Ph.D. a Mgr. et Mgr. Bc. Petra Jiříka ve věci

žalobkyně: **PCO – Montážní dílna, s.r.o.**, IČO: 07135076
se sídlem Vrbenská 197/23, 370 01 České Budějovice
zastoupena JUDr. Petrem Neubauerem
advokátem se sídlem Na Sadech 4/3, 370 01 České Budějovice

proti

žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
se sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 01 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne ze dne 4. 3. 2026, č. j. MPSV-2026/3033-421/1,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 3. 2026, č. j. MPSV-2026/3033-421/1, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 15 269,40 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího právního zástupce.

Za správnost vyhotovení: J. M.

III. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů tohoto řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Úřad práce České republiky – krajská pobočka v Českých Budějovicích („úřad práce“) výrokem I. rozhodnutí ze dne 18. 12. 2025, č. j. CBA-T-535/2025, rozhodl, že žalobkyni se poskytuje příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném trhu práce za 3. čtvrtletí roku 2025 podle § 78a odst. 2 zákona 435/2004 Sb., o zaměstnanosti („zákon o zaměstnanosti“), ve výši 8 624 6014,50 Kč, podle odst. 3 téhož ustanovení ve výši 703 000 Kč a podle odst. 4 téhož ustanovení ve výši 562 799,50 Kč. Výrokem II. úřad práce rozhodl, že žalobkyni se neposkytuje příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném trhu práce za 3. čtvrtletí roku 2025 podle § 78a odst. 4 zákona o zaměstnanosti ve výši 426 874 Kč.
2. Negativní výrok rozhodnutí úřad práce zdůvodnil tím, že žalobkyně ani po výzvě neprokázala přímou souvislost uplatněných dalších nákladů ve smyslu § 78b odst. 1 písm. b) zákona o zaměstnanosti v podobě nákladů na dopravu materiálu a hotových výrobků se zaměstnáváním osob se zdravotním postižením („OZP“). Zejména nepovažoval za prokázané, že by náklad na dopravu vznikl výhradně nebo převážně v důsledku zaměstnávání těchto osob. Na základě žalobkyní doložených dokumentů shledal, že přeprava materiálu a hotových výrobků představuje běžnou součást její provozní činnosti. Potřeba této přepravy by podle charakteru činností pravděpodobně vznikla i v případě, že by zaměstnávala osoby bez zdravotního postižení, a tudíž se nejedná o nezbytný výdaj při zaměstnávání OZP.
3. Žalovaný se se závěry úřadu práce ztotožnil. Odvolání žalobkyně proti výroku II. prvostupňového rozhodnutí v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.
4. Proti rozhodnutí žalovaného nyní žalobkyně brojí žalobou podanou u Krajského soudu v Českých Budějovicích („krajský soud“) dne 11. 5. 2026. Domáhá se, aby soud rozhodnutí žalovaného, jakož i prvostupňové rozhodnutí ve výroku II., zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení.

II. Obsah žaloby

II.A Překročení rámce zákona

5. Žalobkyně v první řadě namítá, že požadavek správních orgánů, aby prokázala, že náklad na dopravu vznikl výhradně nebo převážně v důsledku zaměstnávání OZP, nemá oporu v § 78 odst. 1 písm. b) zákona o zaměstnanosti. Uvedené ustanovení stanoví podmínku, aby náklady na dopravu byly spojené se zaměstnáváním OZP, nevyžaduje však, aby bylo prokázáno, že bez zaměstnávání těchto osob by náklady na dopravu vůbec nevznikaly.
6. Názor žalobkyně mají podporovat informace zveřejněné na webových stránkách žalovaného, dle kterých je souvislost ze zaměstnáváním OZP zajištěna, pokud se přeprava týká komodit souvisejících s výkonem OZP a současně se uskutečňuje na nebo z pracoviště

těchto osob nebo na jiné místo s cílem zajištění zásob pro výkon práce těchto osob. Uvedenou informaci se žalobkyně řídila a listinami prokázala, že přeprava se týká věcí souvisejících s výkonem práce OZP a uskutečňuje se na pracoviště a z pracoviště těchto osob.

7. Náklady na dopravu materiálu a hotových výrobků považuje v posuzovaném případě za spojené s výkonem práce OZP z důvodu, že bez této dopravy by uvedené osoby neměly materiál k práci a jejich pracovní výkon by nebylo možné realizovat. Dopravu tak nelze označovat za běžnou činnost nezávislou na zaměstnávání OZP, naopak jde o činnost, která umožňuje, aby chráněná dílna vůbec mohla fungovat.
8. Správní orgány nadto nepřipustně požadují prokázat negativní a hypotetické skutečnosti, má-li být prokázáno, že nebyl zaměstnávání OZP, náklad na dopravu by nevznikl. Přesouvají tím dokazování z reálně existujících a doložitelných skutečností do roviny spekulativního srovnávání s neexistujícím stavem. Žalobkyně je schopna prokázat, jaká doprava byla skutečně realizována, čeho se týkala, na jaká pracoviště směřovala, či že souvisela s výkonem práce OZP. Nemůže však prokazovat, jaké náklady by vznikaly v odlišném hypotetickém modelu podnikání.

II.B Výklad ustanovení zákona v rozporu s jeho účelem

9. Žalobkyně namítá, že správní orgány vyložily § 78b odst. 1 písm. b) zákona o zaměstnanosti nepřiměřeně restriktivně a v rozporu s jeho účelem. Podle jejich výkladu lze náklady na dopravu materiálu a hotových výrobků uznat jen tehdy, pokud by bez zaměstnávání OZP vůbec nevznikly. Taková podmínka však podle žalobkyně nemá oporu v zákoně a fakticky by vedla k neuznatelnosti téměř všech těchto nákladů.
10. Zákon výslovně řadí mezi zvýšené náklady vedle dopravy zaměstnanců také dopravu materiálu a hotových výrobků. To podle žalobkyně dokládá záměr zákonodárce kompenzovat logistické a provozní nevýhody chráněných pracovišť, nikoliv jen náklady vyvolané výlučně zdravotním postižením zaměstnanců.
11. Chráněná pracoviště musí být umístěna a organizována podle potřeb OZP, často mimo logisticky optimální lokality. Žalobkyně proto nemůže výrobu, zakázky ani dopravu plánovat čistě podle ekonomických hledisek, nýbrž musí organizovat pracoviště co nejbližší těmto zaměstnancům. To vede k delší, méně efektivní a nákladnější přepravě materiálu i výrobků, a tím i zvýšeným nákladům, které mají být příspěvkem kompenzovány.
12. Pro uznání nákladů má proto postačovat prokázání, že přeprava materiálu či hotových výrobků souvisí s prací OZP a probíhá na jejich pracoviště nebo z něj. Požadavek na další hypotetické srovnávání s běžným zaměstnavatelem osob bez zdravotního postižení by podle žalobkyně popřel kompenzační účel příspěvku, učinil by příslušnou zákonnou úpravu prakticky nefunkční a mohl by ohrozit dostupnost a udržitelnost pracovních míst pro OZP.

II.C Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí

13. Žalobkyně namítá, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť správní orgány neuvedly, jak se vypořádaly s důkazními návrhy vznesenými v jejím vyjádření ze dne 15. 12. 2025.

14. Navrhovala mj. výslech svých jednatelů, kteří měli vysvětlit, z jakých důvodů je nutno dopravu považovat za uskutečňovanou v přímé souvislosti se zaměstnáváním osob se zdravotním postižením. Měli se zejména vyjádřit k množství odbytišť či k nutnosti realizovat pouze zakázky zvládnutelné OZP.
15. Napadené rozhodnutí považuje za nepřezkoumatelné též z důvodu, že žalovaný se ani v náznaku nevypořádal se všemi jejími odvolacími námitkami.

II.D Nevyhovění žádosti pro neunesení důkazního břemene

16. Žalobkyně namítá, že přes navrhovaný důkaz výsledkem jednatelů žalovaný nepřípustně uzavřel, že žalobkyně ve věci neunesla důkazní břemeno, a proto jí nebylo možno přiznat náklady na dopravu.
17. Z civilní judikatury dovozuje, že za nadbytečný lze považovat jen takový důkaz, prostřednictvím něhož mají být objasňovány skutečnosti, které za řízení již byly spolehlivě prokázány jinak. Odmítne-li soud důkaz pro nadbytečnost, je tím vyloučeno, aby rozhodl o věci samé v neprospěch tohoto účastníka z důvodu neunesení důkazního břemene.
18. Dodává však, že správní orgány neuvedly, z jakých důvodů odmítly navržené důkazy provést, a proto je jejich rozhodnutí nepřezkoumatelné (viz předchozí bod).

II.E Chybná interpretace judikatury

19. Žalobkyně závěrem namítá, že správními orgány aplikovaná judikatura správních soudů je nepřiléhavá.
20. Ve správních orgány citovaném rozsudku NSS ze dne 24. 10. 2024, č. j. 3 Ads 157/2023-65, byly posuzovány náklady na rozvoz hotových jídel konečným spotřebitelům. U tohoto typu podnikání je odbytiště z povahy věci velmi široké. V projednávané věci jsou však předmětem žádosti náklady na dopravu materiálu na pracoviště OZP a dopravu hotových výrobků z těchto pracovišť. Okruh odbytišť je zde podstatně užší a předem dán omezeným počtem odběratelů, kteří se navíc nacházejí v jiných lokalitách, než kde je s ohledem na zdravotní stav zaměstnanců účelné zřizovat chráněná pracoviště. Umístění chráněných pracovišť je navíc primárně přizpůsobeno potřebám a možnostem OZP, nikoli logisticky optimálnímu odbytišti, což objektivně vede k vyšším nákladům na dopravu, než jaké by vznikly běžnému zaměstnavateli bez těchto omezení.
21. Specifikem projednávané věci je rovněž povaha samotné výroby, která spočívá v kompletaci součástek do pásů pro automobilový průmysl. Jde o vysoce specializované výrobky s přirozeně úzkým okruhem odběratelů, na rozdíl od stravovacích služeb s širokým spektrem potenciálních spotřebitelů. Žalobkyně tento úzký okruh odbytišť nevolí libovolně, ale je k němu fakticky vedena tím, že zaměstnává OZP, které zvládnou jen určité typy jednodušších, opakujících se manuálních činností odpovídajících jejich zdravotnímu stavu.
22. Odkazovaný rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 19. 6. 2025, č. j. 31 Ad 6/2024-113, není použitelný na projednávanou věc z důvodu, že náklady na dopravu ve výši 4 200 Kč v dané věci nebyly přiznány proto, že nebyly vůbec prokázány. Žalobkyně však

poukazuje na to, že také v této věci soud vyžadoval v souladu s manuálem žalovaného pouze prokázání provedení přepravy. Jelikož však tato přeprava nebyla prokázána plně v souladu s tímto manuálem, zaujal soud názor, že souvislost se zaměstnáváním osob se zdravotním postižením není dána.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

23. Žalovaný ve svém vyjádření navrhl podanou žalobu jako nedůvodnou zamítnout.
24. Úvodem zrekapituloval obsah žaloby a odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí. Uvedl, že setrvává na názoru, dle kterého jsou náklady na dopravu uznatelné pouze tehdy, jsou-li spojené se zaměstnáváním OZP a zároveň by zaměstnavateli nevznikly, pokud by takové osoby nezaměstnával. V této souvislosti připomněl v napadeném rozhodnutí odkazovanou judikaturu správních soudů. Je toho názoru, že žalobkyně své důkazní břemeno ve vztahu k oprávněnosti nároku na příspěvek neunesla.
25. Stran namítané nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí znovu odkázal na nález Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, ze kterého dovozuje, že také ve správním řízení není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže správní orgány nebudují vlastní závěry na podrobné opONENTUŘE jednotlivě vznesených námitek, jestliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém. Nebylo jeho úmyslem vyvracet odvolací námitky žalobkyně jednu po druhé, nýbrž se vyjádřit ke všem okruhům námitek. Současně s odkazem na § 50 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád („správní řád“) uvedl, že po uvážení dospěl k závěru, že svědecké výpovědi by nevedly k jinému posouzení věci, neboť by neprokázaly žádné dosud neznámé skutečnosti.
26. Doplnil, že řízení ve věci příspěvku na zaměstnávání OZP je řízením o žádosti. Je ovládáno dispoziční zásadou a zákon tak klade vysoký důraz na procesní aktivitu žadatele. Bylo tedy na žalobkyni, aby označila důkazy na podporu svých tvrzení, což ji ostatně ukládá i § 52 správního řádu. Úřad práce nemůže mít povědomí o nákladech, které zaměstnavatel v souvislosti se zaměstnáváním OZP vynaložil. Správní orgány jsou proto vázány obsahem žádosti a uplatněné nároky musejí porovnávat s podklady předloženými žadateli. Skutečnost, že důkazní břemeno v řízení o žádosti tíží žadatele, dovozuje rovněž z odkazované judikatury správních soudů.
27. Konečně k námitce, dle které žalobkyně postupovala v souladu s jím zveřejněnými pokyny na webových stránkách, uvedl, že správní orgány jsou při svém rozhodování vázány výhradně zákonem, kdy i zveřejněná metodika musí být vykládána v souladu s ním.

IV. Posouzení věci krajským soudem

28. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, „s. ř. s.“). Ve věci rozhodl postupem podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., aniž by nařizoval ústní jednání.
29. Žaloba je důvodná.

30. Krajský soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti, neboť důvodnost této námitky je sama o sobě důvodem pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.
31. V otázce požadavků na kvalitu odůvodnění správního rozhodnutí lze obecně poukázat například na rozsudek ze dne 16. 6. 2006, č. j. 4 As 58/2005-65, v němž NSS konstatoval, že z rozhodnutí správního orgánu musí být mimo jiné patrné, *„proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné, nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů“*. Jinými slovy z rozhodnutí správního orgánu musí plynout, jaký skutkový stav vzal za rozhodný, jak uvážil o pro věc podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem rozhodné skutečnosti posoudil. Povinnost odůvodnit rozhodnutí však z druhé strany nemůže být chápána tak, že vyžaduje podrobnou odpověď na každý argument účastníků řízení (srov. obdobně například nálezy Ústavního soudu ze dne 27. 3. 2012, sp. zn. IV. ÚS 3441/11). Rozhodnutí správních orgánů obou stupňů tvoří z hlediska soudního přezkumu jeden celek a není proto vyloučeno, aby případné mezery odůvodnění tato rozhodnutí vzájemně doplňovala (srov. rozsudek NSS ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25).
32. Krajský soud v první řadě poznamenává, že žalobní argumentace, dle které žalovaný ani v náznaku nevypořádal všechny odvolací námitky žalobkyně, byla ponechána ve zcela obecné rovině, a nemůže tak být předmětem podrobnějšího soudního přezkumu. Soud není povolán k tomu, aby obsah žalobních námitek jakkoli domýšlel. Nemůže tedy ani sám dohledávat, kterou v odvolání uplatněnou námitku opomněl žalovaný vypořádat, resp. zda napadené rozhodnutí jako celek poskytuje dostatečnou odpověď na všechny odvolací námitky, či nikoliv. Krajský soud rozhodnutí přezkoumává v rozsahu žalobních námitek, kdy ke zrušení napadeného rozhodnutí z úřední povinnosti pro jeho nepřezkoumatelnost přistupuje teprve tehdy, brání-li tato vada řízení přezkumu v uvedeném rozsahu.
33. Žalobkyně však již zcela konkrétním způsobem namítla, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť z jeho odůvodnění nevyplývá, jakým způsobem se správní orgány vypořádaly s důkazními návrhy, které vznesla v rámci vyjádření k podkladům rozhodnutí ze dne 15. 12. 2025. V tomto ohledu krajský soud žalobě přisvědčil.
34. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že žalobkyně ke své žádosti o příspěvek na podporu zaměstnávání OZP ze dne 27. 10. 2025 přiložila různé podklady, konkrétně seznam zaměstnanců se zdravotním postižením, výpisy z bankovního účtu, tabulky nákladů vynaložených na dopravu či provozní asistenty, daňové doklady vystavené dopravcem a dokumenty vztahující se k zaměstnávání OZP. Dne 15. 12. 2025 úřad práce podle § 36 odst. 3 správního řádu vyzval žalobkyni, aby se ve lhůtě 5 pracovních dnů vyjádřila k podkladům před vydáním rozhodnutí. Ve výzvě žalobkyni mj. upozornil, že na základě dosud doložených podkladů nemá za prokázanou přímou souvislost nákladů na dopravu se zaměstnáváním OZP, neboť zejména nebylo prokázáno, že by náklady na dopravu vznikly výhradně nebo převážně v důsledku zaměstnávání těchto osob.
35. Ve svém vyjádření datovaném dnem 15. 12. 2025 žalobkyně mj. uvedla skutečnosti, ze kterých dovozuje, že předložené podklady souvislost vynaložených nákladů prokazují. Pro

případ, že by úřad práce neměl důvodnost nároku ani tak za prokázanou, navrhla provést důkaz výsledkem svých jednání a jednání společnosti ZF Passive Safety Czech s.r.o., IČO 46349618, která od žalobkyně předmětné výrobky odebírala a současně jí dodávala potřebný materiál. Navržené svědky specifikovala jménem, datem narození a adresou pro doručování. Uvedla, že svědci mohou vysvětlit, proč je doprava uskutečňována v přímé souvislosti se zaměstnáváním OZP, tj. že se mohou zejména vyjádřit k množství odbytišť či nutnosti realizovat pouze zakázky, které OZP zvládnou. Dne 18. 12. 2025 úřad práce vydal prvostupňové rozhodnutí. Výrok II. prvostupňového rozhodnutí žalobkyně napadla odvoláním, ve kterém mj. namítla, že prvostupňové rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť prvostupňový orgán navržené důkazy výsledkem svědků neprovedl, ani nevysvětlil, z jakého důvodu takto postupoval. Dne 4. 3. 2026 vydal žalovaný napadené rozhodnutí.

36. Judikatura správních soudů je ustálena v tom, že správní orgán není povinen provést všechny důkazy navržené účastníkem řízení. Pokud však navržený důkaz neprovede, musí z odůvodnění rozhodnutí vyplývat, proč tak učinil. Zásada volného hodnocení důkazů neznamená, že by bylo rozhodujícímu orgánu dáno na výběr, které z provedených důkazů vyhodnotí a které nikoli, resp. o které opře skutkové závěry a které opomene. NSS též opakovaně judikoval, že neprovedení navrženého důkazu je přípustné zejména tehdy, nemá-li navržený důkaz relevantní souvislost s předmětem řízení, není-li způsobilý tvrzenou skutečností potvrdit či vyvrátit, anebo je-li nadbytečný, protože tvrzená skutečnost již byla v dosavadním řízení bez důvodných pochybností ověřena nebo vyvrácena jinak (srov. rozsudky NSS ze dne 19. 11. 2014, č. j. 1 As 114/2014-34, či ze dne 22. 1. 2021, č. j. 5 Afs 310/2019-49).
37. Současně platí, že správní orgán nesmí odmítnout provedení svědecké výpovědi jen na základě předběžného úsudku o nevěrohodnosti navrženého svědka či odhadu, jak by tento svědek vypovídal (srov. rozsudky NSS ze dne 23. 8. 2018, č. j. 3 As 203/2017-29, či ze dne 12. 9. 2018, č. j. 7 As 285/2018-30). Na splnění výše uvedených podmínek je nutné trvat, neboť jsou zárukou práva na spravedlivý proces (srov. rozsudek NSS ze dne 15. 12. 2011, č. j. 1 As 84/2010-72). V opačném případě jde o tzv. opomenutý důkaz, jenž zásadně zakládá nepřezkoumatelnost rozhodnutí (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 1. 2022, č. j. 3 As 149/2020-27).
38. Prizmatem popsanych judikturních závěrů krajský soud přezkoumal obsah napadeného rozhodnutí. Dospěl přitom k závěru, že žaloba je v této části důvodná, neboť ani jeden ze správních orgánů nezdůvodnil, proč k výsledku navržených svědků nebylo v rámci správního řízení přistoupeno, přičemž tyto důvody z odůvodnění rozhodnutí neplynou ani implicitně.
39. Úřad práce uzavřel, že přeprava materiálu a hotových výrobků představuje běžnou součást provozní činnosti žalobkyně. Uvedl, že potřeba této přepravy by pravděpodobně vznikla i v případě, že by žalobkyně zaměstnávala osoby bez zdravotního omezení. V rámci odůvodnění dále zejména polemizoval s tvrzeními žalobkyně uvedenými ve vyjádření k podkladům rozhodnutí. Na mnoha místech odůvodnění pak zopakoval, že z předložených listinných podkladů neplyne přímá souvislost nákladů na dopravu spojených se zaměstnáváním OZP, zejména pak skutečnost, že by náklad na dopravu vznikl výhradně nebo převážně v důsledku zaměstnávání těchto osob.

40. V žádné části odůvodnění však nevyložil, z jakých důvodů výsledky navržených svědků neprovedl. Z jeho rozhodnutí tak nevyplývá, zda navržené svědecké výpovědi nemají relevantní souvislost s předmětem řízení, zda nejsou způsobilé tvrzené skutečnosti potvrdit, anebo zda tyto považoval za nadbytečné, protože tvrzené skutečnosti již byly v dosavadním řízení bez důvodných pochybností ověřeny nebo vyvráceny jinak.
41. Žalovaný pak na stranách 1–8 svého rozhodnutí popsal průběh správního řízení a zrekapituloval obsah vyjádření žalobkyně, rozhodnutí úřadu práce a podaného odvolání. Z odůvodnění na zbylých stranách 9–12 rozhodnutí pak vyplývá již jen jeho závěr o tom, že s ohledem na dispoziční zásadu ovládající dané správní řízení a odkazovanou judikaturu správních soudů považuje závěry úřadu práce o neunesení důkazního břemene, resp. neprokázání souvislosti dopravy se zaměstnáváním OZP za správné. Ani žalovaný však k výslovné odvolací námitce nezdůvodnil, proč nebylo na místě doplnit skutková zjištění navrhovanými výsledky svědků.
42. Lze proto shrnout, že závěrem napadeného rozhodnutí je, že listinné podklady přiložené k žádosti dostatečně neprokazují přímou souvislost nákladů vynaložených na dopravu se zaměstnáváním OZP, a proto nelze příspěvek přiznat. Žalobkyně však již v průběhu řízení před prvostupňovým správním orgánem navrhovala za účelem prokázání této souvislosti provést výsledky svědků. Správní orgány tomuto důkaznímu návrhu nevyhověly a ve svém rozhodnutí neuvedly, z jakých důvodů takto postupovaly. Z napadeného rozhodnutí neplyne, zda tyto důkazy vzal správní orgán v úvahu, případně z jakých důvodů jimi skutečnosti rozhodné pro přiznání příspěvku nemohly být zjištěny. Jedná se tak o opomenuté důkazy.
43. Popsaná vada řízení pak má za následek nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Při absenci těchto důvodů krajský soud nemůže v rámci soudního přezkumu zhodnotit, zda správní orgán zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a zda tedy vůbec mohl přistoupit k právnímu hodnocení zjištěného skutkového stavu. Není totiž zřejmé, zda správní orgán dovodil, že navržené důkazy nemají relevantní souvislost s předmětem řízení, či že nejsou způsobilé tvrzené skutečnosti potvrdit. V obou těchto případech bylo na správním orgánu, aby vyložil důvody takového svého závěru, a to při dodržení zásady, že nelze předem odhadovat, jak bude svědek vypovídat. Zároveň není zřejmé, zda správní orgán považoval navržené důkazy za nadbytečné, neboť všechny pro věc rozhodné skutečnosti již měl za prokázané jiným způsobem. Staví-li úřad práce závěr o nemožnosti příspěvek přiznat na neunesení důkazního břemene, měl tím spíše podrobně zdůvodnit, proč navrhovanými svědeckými výpověďmi nemohla být souvislost nákladů na dopravu se zaměstnáváním OZP prokázána.
44. Na tomto závěru nic nemění ani vyjádření žalovaného k žalobě v tom smyslu, že svědecké výpovědi by nevedly k jinému posouzení věci, neboť by neprokázaly žádné dosud neznámé skutečnosti. Jedná se jednak o tvrzení zcela obecné, jednak uplatněné opožděně až v rámci řízení před soudem.
45. K obsahu žaloby lze dodat, že za tohoto stavu nebylo na místě hodnotit, zda bylo přípustné nevyhovět žádosti pro neunesení důkazního břemene v případě, kdy nebyly provedeny všechny navržené důkazy. Jak žalobkyně ostatně sama uvádí, tyto úvahy jsou předčasné

vzhledem k tomu, že správní orgány neprovedení navrhovaných důkazů žádným způsobem nezdůvodnily. Teprve při znalosti těchto důvodů lze posoudit, zda v případě odmítnutí důkazů pro nadbytečnost bylo možno rozhodnout ve věci samé v neprospěch účastníka řízení z důvodu neunesení důkazního břemene.

46. Krajský soud se dále zabýval tím, zda napadené rozhodnutí může být v nynější podobě po odstranění pouze shora vytýkané vady předmětem soudního přezkumu, a to zejména ve vztahu k ostatním žalobním námitkám. Dospěl přitom k závěru, že tomu tak není.
47. Jak již bylo shora vyloženo, úřad práce na více místech odůvodnění opakuje svůj závěr o tom, že z doložených podkladů nebyla dostatečně prokázána přímá souvislost nákladů na dopravu spojených se zaměstnáváním OZP. Tyto úvahy představují právní hodnocení skutkového stavu. Úřad práce však nevyložil, k jakým konkrétním skutkovým zjištěním na základě listinných podkladů dospěl. Není tedy zřejmé, jaké konkrétní skutečnosti vzal v řízení za prokázané, resp. jaké pro rozhodnutí o přiznání příspěvku rozhodné skutečnosti zůstaly neprokázány.
48. Jinými slovy, z napadeného rozhodnutí plyne, že žalobkyni tížilo důkazní břemeno, na základě kterého měla v řízení prokázat přímou souvislost nákladů vynaložených na dopravu se zaměstnáváním OZP, zejména pak, že takový náklad vznikl převážně nebo výhradně v důsledku zaměstnávání těchto osob. Bez uvedení konkrétních skutkových zjištění učiněných na základě listinných podkladů úřad práce uzavírá, že důkazní břemeno žalobkyně neunesla, že na základě doložených dokumentů se uplatňované náklady na přepravu materiálu a hotových výrobků jeví jako běžná součást její provozní činnosti, že potřeba přepravy by podle charakteru činností pravděpodobně vznikla i v případě zaměstnávání osob bez zdravotního postižení, či že jde o základní logistiku, kterou by bylo nutno zajišťovat bez ohledu na to, koho žalobkyně zaměstnává. Tyto závěry tedy úřad práce žádným způsobem nestaví do souvislosti s konkrétním obsahem předložených listinných důkazů.
49. Bližší hodnocení obsahu listinných podkladů pak nedoplnil ani žalovaný. Pouze zopakoval obecný závěr o tom, že žalobkyni tížilo důkazní břemeno, které na základě předložených pokladů jako celku neunesla, a nebylo tak možné přistoupit k přiznání příspěvku.
50. Lze proto uzavřít, že napadené rozhodnutí je i v tomto ohledu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Popsaný nedostatek odůvodnění brání soudnímu přezkumu rozhodnutí v rozsahu ostatních žalobních námitek. Z rozhodnutí neplyne, které skutkové okolnosti má správní orgán na základě provedených důkazů za prokázané, resp. do jaké míry žalobkyně v řízení prokázala souvislost nákladů na dopravu se zaměstnáváním OZP. Nelze se tedy ani podrobněji zabývat tím, zda byl závěr správních orgánů o neunesení důkazního břemene správný, a v této souvislosti posuzovat, zda byl požadavek stran dokazování dalších skutečností učiněn nad rámec zákona.

V. Závěr a náklady řízení

51. Pro konstatované vady krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušil [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.).

52. Žalovaný je v dalším řízení právním názorem krajského soudu vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). V dalším řízení tak zejména zhodnotí, zda je za účelem zjištění skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti, nutno přistoupit k výsledku žalobkyní navržených svědků. Dospěje-li přitom k závěru, že tomu tak není, své úvahy v tomto ohledu přezkoumatelným způsobem zdůvodní. Dále žalovaný uvede, jaká konkrétní skutková zjištění byla v rámci správního řízení ve vztahu k uplatněnému nároku na příspěvek dle § 78a odst. 4 ve spojení s § 78b odst. 1 písm. b) zákona o zaměstnanosti na základě listinných podkladů založených ve správním spisu učiněna. Teprve poté přistoupí k právnímu hodnocení těchto skutkových zjištění stran uplatněného nároku na příspěvek.
53. O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1, věty první s. ř. s. Žalovaný neměl v řízení úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.
54. Pokud jde o procesně úspěšnou žalobkyni, v jejím případě jsou náklady řízení představovány zaplaceným soudním poplatkem za žalobu ve výši 3 000 Kč, a odměnou advokáta za zastupování v řízení o žalobě - ve výši $2 \times 4\,620$ Kč za dva úkony právní služby - převzetí a příprava věci a sepsání žaloby; dále 2×450 Kč paušální náhrada hotových výdajů [§ 7 bodu 5., § 9 odst. 5 a § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 13 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], tj. celkem 13 140 Kč. Jelikož právní zástupce žalobkyně doložil rozhodnutí o registraci k DPH, je odměna advokáta a náhrada hotových výdajů navýšena o sazbu této daně ve výši 21 %. Celkové náklady řízení žalobkyně tedy činí částku 15 269,40 Kč. Tuto částku je žalovaný povinen zaplatit žalobkyni do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího právního zástupce.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

České Budějovice 29. července 2026

JUDr. Tereza Kučerová v. r.
předsedkyně senátu